

ஐன மார்க்க தரிசனம்

ஸ்ரீ ஆதிபகவன்

டாக்டர்.

த. பாலசுப்பிரமணியனார்

ஜைன சமயத் தொன்மை:

ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வருகை புரிவதற்கு முன்னாலேயே ஜைன சமயம் இந்நாடு முழுவதும் விளங்கியிருக்கவேண்டும். இவ்வுலகம், உயிர், கடவுள் உண்மை, இல்லற-துறவற நெறிமுறைகள் ஜைன சமயக் கோட்பாடாகும். இந்த நெறி அநாதிகாலத்தொட்டு நிலவிவருவதால் அது மற்ற நெறிகளைக் காட்டிலும் விசேஷ தத்துவ விளக்கங்களை உலகுக்கு அறிவிக்கின்றது. காலம் உற்சற்பிணி, அவசற்பிணி என்ற வகையில் ஆறு வகையாகக் கூறும் நிலை ஜைன சமயத்தில் உண்டு. அவை: 1) நன்னற்காலம், 2) நற்காலம், 3) நற்றீச்ச்காலம், 4) தீநற்காலம், 5) தீக்காலம். 6) தீத்தீக்காலம் என்பனவாம். மீண்டும் தீக்காலம், தீநற்காலம், நற்றீக்காலம், நற்காலம், நன்னற்காலம் என ஏற்ற இழிவாக மாறிமாறி வந்து கொண்டே இருக்கும். இவை முறையே 1) 4 கோடாகோடி கடற்காலம், 2) 3 கோடாகோடி கடற்காலம், 3) 2 கோடாகோடி கடற்காலம், 4) 1 கோடாகோடி கடற்காலத்தில் 42000 ஆண்டுகள் குறைவு, 5) 21000 ஆண்டுகள், 6) 21000 ஆண்டுகள் என்னும் கால அளவைக் கொண்டவை. மூன்றாங்காலத்தின் இறுதியிலும் நான்காம் காலத்திலும் தான் தீர்த்தங்கர பரமதேவர்கள் தோன்றும் நெறிமுறையும் உள்ளது. அம்முறையின் நிகழ்காலத்தில் ஆதிபகவான் முதல் வர்த்தமானர் முடிவாக 24 தீர்த்தங்கரர்கள் தோன்றி தர்மத்தை வெளிப்படுத்தி இறைநிலை பெற்றுள்ளார்கள். இந்நிலை காலபேதங்களால் ஒவ்வொரு ஏற்ற இழிவு காலத்திலும் நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கும். காலமாறுபாட்டுக்கு ஏற்ப உயிர்களின் ஆயுள்பலம், சரீரபலம், தர்மங்கள் ஆகியவற்றில் ஏற்றமும், தாழ்வும் இருந்து கொண்டேயிருக்கும். ஒவ்வொரு பொருளும் தன்னுடைய இயற்கையாலும், சூனத்தாலும் பெருமை அடையும்.

சாத்திர உணர்வில்லாதோர் சிலர், ஜைன பௌத்த மதங்களின் வேறுபாடு அறியாது ஜைன சமயம், பௌத்த சமயத்தின் ஒரு பாகுபாட்டு என்று கூறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

வைகீக வேதமான ருக் வேதத்தில் எல்லாத் தெய்வங்களின் வணக்கத்துடன் ஜைன சமயக் கடவுளான அருக தேவனின் துதி வாக்கியங்களும் காணப்படுகின்றன. ஆகவே, வேத காலத்திற்கு முன்னமேயே ஜைன சமயம் பிரசித்தமாக இந்நாட்டில் விளங்கி வந்திருக்கிறது என்பது போதருகின்றது. சிறந்த தத்துவ நெறிகளைக்கொண்டதும் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பிறந்தே இந்த பாரத தேசத்தில் நிலவி வந்துள்ளதுமான ஜைன சமய நெறி, அனாதி காலந்தொட்டு விளங்கி வந்திருக்கின்றது என்பது தெரிகிறது.

வைகீக சமயங்களும் அவற்றுடன் மாறுபடும் சமயங்களும்:-

இந்து தத்துவ சாஸ்த்திரிகளால் போற்றப்பெற்று வந்த சமயங்களில் முக்கியமானவை ஆறு. அவை: சாங்கியம், யோகம், நியாயம், வைசேஷிகம், மீமாம்சம், வேதாந்தம் என்பனவாம். இவைகளை வைகீக சமயங்கள் என்று (சமய சாஸ்திரிகள்) கூறுவர். இவையன்றி ஜைன, பௌத்த, சார்வாக சமயங்கள் மூன்றையும் வைகீக வேதங்களுக்கு மாறுபட்ட சமயங்கள் என்று கூறுவர்.

ஜைன சமயம் நாத்தீக சமயமா?

உண்மைப் பொருளைப் பகுத்தறியாத சிலர், முன்கூறிய ஆறு சமயங்களையும் ஆஸ்த்தீக சமயங்கள் என்றும் பின் மூன்றினையும் நாத்தீகசமயங்கள் என்றும் கூறுவர். இவ்வாறு அவர்கள் கூறுவதற்கு சுவயக் காழ்ப்பே காரணம்; வேறு காரணங்கள் இல்லை.

யூதேய, முகம்மதிய, கிறிஸ்த்துவ சமயங்களில் கூறப்படும் சிருட்டிவாதக் கொள்கையே ஆத்தீகம் என்றால் வைகீக சமயங்களில் யாதொன்றுக்கும் அப்பெயர் பொருந்தாது. ஏனெனில் சாங்கிய, யோக, மீமாம்ச, வேதாந்த சமயங்கள் சிருட்டி வாதத்தை முற்றும் கண்டித்திருக்கின்றன. நையாயிக.

வைசேஷிக சமயங்களின் படி கடவுள் உலகத்தைப் படைப்பதற்கு முன் நித்தியமான பரமாணுத்திரர்களும், ஜீவராசிகளும் மூலப் பொருள்களர்க்கக் கூறப்பட்டுள்ளன.

சம்ஸாரம் அதித்தியம் என்றும் அதைக் கடந்ததே முக்தியென்றும் அதைப் பெறுவதற்கு வழியுண்டென்றும் அவ்வழி நடப்பதே ஆத்திகமென்று, கூறுவர் சமய நூலோர். சார்வாக சமயம் ஒன்றே நாத்திக சமயம் என்று சொல்லத்தகுதியுடையது.

சர்வாக சமயம் நாத்திக சமயம்-ஏன்?

சார்வாக சமயத்திற்கு பிரத்தியட்சம் ஒன்றே பிரமாணமாம். மற்ற பிரமாணங்களையும், மறுமை வாழ்வு, முக்தியின்பம் என்பவைகளையும் அது ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. "பரலோக வாழ்வை நம்பி இகலோக சுகத்தை ஒழிப்பது நீரில் தோற்றத்தை நினைத்து வாயிலுள்ள மாம்சத்துண்டை இழந்த நரியின் செய்கை போலும்" என்று அச்சமயம் கருதுகிறது. இவ்வாறு பரலோக வாழ்வைப் பழித்து இகலோக இன்பங்களையே கருதி ஒழுகும் சார்வாக சமயம் ஒன்றே நாத்திகமாகும். இதனைப் பகுத்தறியாது ஜைன சமயத்தை நாத்திகம் என்று கூறுவது நிந்தைச் சொல்லாகும்.

ஜைன தரிசனம்

ஜைன சமயம் அநாதி காலத்தொட்டு இருந்துவருவது. இந்த சமயம் இறைவன், உலகம், உயிர், இவை மூன்றும் நிந்தியம் என்று தெளிவாகக் கூறுகிறது.

ஜீநேந்திரன்:

ஆசை, கோபம் அற்றவனும், மோஹநீயம் ஆகிய கர்மங்களை வென்றவனும், கைவல்ய ஞானத்தைப் பொருந்தியவனும், தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவனும், எல்லாத்

தத்துவப், பொருள்களையும் வெளியிட்டவனும், சகல கர்மங்களுக்கும் கெடுத்து பரமபதத்தை (முத்தியை) அடைந்து, பரமாத்மாவுமான ஜிநேந்திரன் ஜைந சமயக் கடவுள் ஆவார், அவர், முத்தியில் எண்குணங்களை (முடிவிலா ஞானம், முடிவிலாக் காட்சி, முடிவிலா இன்பம், முடிவிலா வீரியம், நாமமின்மை, கோத்திரமின்மை, ஆயுளின்மை, அழியா இயல்பு,) உடையவர் ஆவார். அவரை, வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான் என்று கூறுவர். இந்திரியாதி உதவியின்றித்தோன்றும் சம்பூரண ஞானம் கைவல்ய ஞானம் என்று கூறப்படும். இவ்வாறு ஞானம் உடைய பகவான். மூவுலகையும் முச்சகலத்தையும் வரம்பின்றி ஒருங்கே, உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் காண்பது கைவல்ய ஞானமாகும். இக்குணங்களால் சுவாமியின் கேவலக்ஞானாதிசயம் கூறப்படுகிறது. இந்த இறைவன் பவனேந்திரர் 40, வியந்தரேந்திரர் 32, கல்பஅமரேந்திரர் 24, சந்திரன் 1, சூரியன் 1, நரேந்திரன் 1, மிருகேந்திரன் 1 ஆக நூறு இந்திரர்களால் வந்திக்கப்படுபவர். ஜீவாதி தத்துவங்களை உள்ளவாறு உணர்ந்து எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் விளங்குமாறு (அர்த்தமாகதி என்ற பாஷையினால் திவ்வியத்தொனியாக வேதாகமங்களை) உலகுக்கு அறிவித்தமையால் (நான்குமுக அதிசயங்களால்) வேதகர்த்தா என்று வழங்கப்படுவார்.

ஏனைய தேவர்கள் தர்ம மார்க்கத்தை வெளியிட வேண்டி சம்சாரத்தில் திரும்பத் திரும்ப அவதரிப்பர் என்று கூறப்படுகிறார்கள். இவ்வாறு அச்சமய தேவர்களின் அவதாரம் எல்லாக்கர்மங்களும் கெடுக்கப்படாமையின் அவர்களுக்குப் பரமாத்ம லட்சணம் இல்லை என்று ஆகிறது. எல்லாக் கர்மங்களையும் வேருடன்கெடுத்து சித்தியடைந்த ஜிநேந்திரனுக்கு பல அவதாரம் கூறப்படுவதில்லை. கைவல்ய ஞானத்தினால் "வாலறிவன்" என்றும், தேவேந்திரனால் அமைக்கப்பட்ட சமவ சரணத்தில் திவ்வியத் தாமரைக் கமலத்தில் நான்கு அங்குல உயரத்துக் கமலே இருந்து தர்மத்தை அருளியதால் "மலர்மிசை ஏகினான்" என்றும், காதி, அகாதி கர்மங்களைக்

கெடுத்தவனாகையால் “இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்” என்றும், சம்சாரத்துள் கிடக்கும் ஜீவர்கள் உய்யுமாறு நற்காட்சி, நஞ்ஞரனம், நல்லொழுக்கம் என்ற மூன்றுமே வீட்டின் வழியென விளக்கி, இகலோக ஆட்சியை வேண்டாது, தர்மச்சக்கரம் தாங்கி திரிலோக இறைமை பொருந்தியதால், “அறவாழி அந்தணன்” என்றும், அனந்தக்ஞானாதி அஷ்டகுணங்களால் நிறைந்தானாகையால், “எண் குணத்தான்” என்றும், சிறப்புப் பெயர்கள் கொண்டு வழங்கி வரும் ஜிதேஸ்வரனே ஜைந சமயக்கடவுளாவார்.

உயிர்:

உலகத்தில் உள்ள பொருள்கள் எல்லாம் உயிர் உள்ளவை, உயிர் இல்லாதவை என இருவகைப்படும். உயிருள்ள பொருள்கள் அறிவை உடையன, இன்பம், துன்பம் முதலான உணர்ச்சிகளைக் கொண்டன; இன்பங்களை விரும்பி ஏற்கின்றன; துன்பங்களை வெறுத்து ஒதுக்குகின்றன. இப்பண்புகள் உயிரில்லாத பொருள்களிடத்தில் இல்லை. உயிர்ப்பொருளுக்கு ஆன்மா என்றும், ஆத்மா என்றும், ஜீவன் என்றும் பல பெயர்கள் உண்டு. தர்மத்தை உடையது தர்மி, இங்கு ஜீவன் தர்மியாம். தர்மியாகிய ஜீவன் தர்மமாகிய ஞானாதிகளில் பின்னாபின்னத் தன்மை உடையது என்பது பெறப்படும். ஜீவன் சுபா சுப கர்மங்களைச் செய்ததால் கர்த்தவாகவும், அவற்றின் பலனை அனுபவித்ததால் போக்தாவாகவும் நிற்கும். சரீரம் எடுத்த ஜீவன் அல்லது ஆத்மா தேகம் முற்றிலும் பரவி உள்ளதால் தேகத்தில் ஓரிடத்தைக் குறிப்பிட்டு இங்குதான் உயிர் இருக்கிறது என்று சுட்டிக் கூற இயலாது. கரும்பில் ரசம் போன்று பரவியிருக்கும்.

புத்கலம்:

உயிரில்லாத பொருட்கள் புத்கலம், தருமம், அதருமம், ஆகாசம், காலம் என ஐந்துவகைப்படும். இவ்வைந்து வகைப் பொருட்களுடன் உயிர்ப்பொருள்களையும் சேர்த்து, ஆறு

பொருட்கள் அல்லது ஷட்திரவியம் என்று சொல்லப்படும். புத்தகலம் என்பது சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் முதலான குணங்களையும் பலவடிவங்களையும், கூடுதல், பிரிதல் முதலிய செய்கைகளையும் உடையதாகும். உதாரணமாக நமது சரீரங்களும், அவைகளில் உள்ள பொறிகளும், அப்பொறிகளுக்குப் புலனாகக் கூடிய பொருள்களும், நிலம், நீர், காற்று, நெருப்பு, இருள், வெயில், நிழல், ஒளி, ஒலி, முதலிய பொருள்களும், ஞானவர்ணம் முதலான எண்வகைக் கருமங்களும் புத்தகல மயங்களாகும். அணு என்றும், கந்தம் என்றும் புத்தகலங்கள் இருவகைப்படும். அணு என்பது இறைவனுடைய கைவல்ய ஞானத்தாலும் இரண்டாகப் பிளக்க முடியாததாகும். அத்தகைய பரமானுக்கள் இரண்டு முதல் அனந்தம், அனந்தானந்தம் கொண்ட கூட்டங்களுக்குக் கந்தங்கள் என்று பெயராகும். கந்தங்கள் பலவகைப்படும். விரித்துரைப்பின் மிகப் பெருகும்.

தருமத்திரவியம்:

தருமதிரவியம் என்பது ஜீவ, புத்தகலங்களின் அசைவுக்குத் துணைக்காரணமாக இருக்கின்ற ஒரு தனிப்பொருளாகும். தருமதிரவியம் என்ற புத்தகலம் இல்லாவிடில் உலகப் பொருள்கள் எல்லாம் இடம்விட்டு இடம் அசையா,

அதருமம்:

அதருமதிரவியம் என்பது ஜீவ, புத்தகலங்கள் அசைவற்று இருப்பதற்குத் துணைக்காரணமாக உள்ள ஒரு தனிப்பொருளாகும். அதருமம் என்ற புத்தகலம் இல்லாவிடில் உலக, பொருள்கள் எல்லாம் ஓரிடத்தில் நில்லாமல் ஓடிக்கொண்டே இருக்கும் இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்ற தருமம், அதருமம் என்ற சொற்கள், சாதாரணமாக அறம், மறம், அல்லது நல்வினைப் தீவினை அல்லது புண்ணியம், பாவம் என்ற சொற்களின் பொருளைத் தருகின்ற தருமம், அதருமம் என்ற சொற்களுக்கு மாறுபட்டதாகும். இதை நன்கு உணர வேண்டும்.

ஆகாசம்:

ஆகாசம் என்பது எல்லாப் பொருள்களும் இருக்க இடம் கொடுப்பதாகும். ஆகாசம் என்பது நித்தியமாயும், அருபியாயும் மற்ற திரவியங்களுக்கு இடம் தருவதாயும் நிற்கும். இது லோகா லோக வியாபியானதாகையால் லோகாகாசம் என்றும், அலோகாகாசம் என்றும் இருவகைப்படும். ஏனை தர்சனங்களுள் சப்தம் ஆகாச குணம் எனக்கூறப்படும். இங்கு சப்தம் புத்கலத்தால் உண்டாக்கப்படுதலால் அது ஆகாசத்தின் குணமாகாது.

காலம்:

காலம் என்பது பெருள்களின் மாறுதலுக்குக் காரணமாக உள்ளதாகும். காலம் என்பது இதர வஸ்த்துக்களின் சம்பவங்களுக்குக் காரணமானது. முன்பின் என்னும் காலபேதங்களுக்கு மூலகாரணமானது. காலம் நித்திய காலம், விவகார காலம் என இருவகைப்படும். நித்தியகாலம் பரமாணுக்களின் கோர்வையாய் அனாதி அனந்தமாய் நிற்கும், விவகார காலம் கண் இமை கொட்டுதல் முதலிய புத்கல பரிணாமங்களை அளவாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட கால பேதங்களாகும். இவை நாள், மாதம், அயனம் எனப்படல் பேதங்களாம்.

சம்சாரம்:

இவ்வுலகில் சாதாரணமாக உயிர்கள், உயிரில்லாத பொருளான புத்கலங்களுடன் கலந்தே காணப்படுகின்றன. இந்தக் கலப்பு நிலைக்கு சம்சார வாழ்க்கை அல்லது இவ்வுலக வாழ்க்கை என்று சொல்லப்படுகிறது. இவை சம்சார ஜீவன்கள் எனப்படும். சம்சார ஜீவன்கள் ஓரறிவு முதல் மனத்துடன் கூடிய ஐயறிவு வரை உடையவனாகும். இவ்வுயிர்கள் அறிவின் அடிப்படையில் ஐந்து வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. ஜீவன்கள் புத்கலங்களுடன்

கலந்திருக்கின்ற நிலை. 'கர்மபந்தநிலை' அல்லது 'வினை-
களினால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலை' என்று சொல்லப்படு-
கின்றது. இந்நிலையிலுள்ள உயிர்கள் அனுபவிக்கின்ற
இன்பம் சிற்றின்பமாகும்.

மோட்சம்:

புத்கலங்களுடன் கலந்திருக்கின்ற உயிர்களை, அவற்றி-
னின்றும் பிரித்துக் தனிமைப்படுத்திவைப்பதே முக்திநிலை
அல்லது மோட்சம், அல்லது வீடுபேறு, அல்லது இறைநிலை
அல்லது, முக்திஜீவன்கள் என்று கூறப்படும். இவைகள்
அனுபவிக்கின்ற இன்பத்திற்குப் பேரின்பம் என்று பெயர்.
இறைநிலை பெற்ற முக்திநிலையில் பரமாத்மா எண்குணங்-
களைப் பெற்று, நித்தியமான பேரின்பங்களை அனுபவிக்கி-
ன்றது. முக்தியை உலக மக்கள் அடைவதற்கு இந்த பேரின்ப
சாம்ராச்சியத்தைப் பெறுவதற்கு நற்காட்சி, நஞ்ஞானம்,
நல்லொழுக்கம் ஆகிய மும்மணிகளை மோட்ச மார்க்கங்களை
ஐனை அறவோர்கள் உலகுக்கு அளித்து வந்துள்ளார்கள்.
அம்மார்க்கங்களை உடைய ஐநசமயம் விஞ்ஞான பூர்வமாக
-சுருக்க முறைப்படி - அமைக்கப்பட்ட சமய நெறியாகும்.

நவபதார்த்தங்கள்:

ஐனை தர்மத்தில் முக்கியமாகக் கூறப்பட்டுள்ள பதார்த்-
தங்கள் ஒன்பதாம். அவை ஜீவ, அஜீவ, புண்ணிய, பாப,
ஆஸ்ரவ, பந்த, சம்வர, நிர்ஜர, மோட்ச பதார்த்தங்கள்
என்பவையாம்.

ஜீவன்:

சேதனா இலக்கணமுடையது ஜீவன். இதன் விளக்கத்தை
'உயிர்' என்ற தலைப்பில் காணலாம்.

அஜீவன்:

ஜீவனின் வேறானது அஜீவ பதார்த்தம். இதன்
விளக்கத்தைப் 'புத்கலம்' என்ற தலைப்பில் காணலாம்.

புண்ணியம்:

புண்ணியம் என்பது நல்ல எண்ணங்களின் செயல்கள், இச் செயல்களுக்கான சூக்குமமான கர்ம புத்தகலங்கள் ஜீவனிடம் பொருந்தி கார்மண சரீரத்தை ஆகும்.

பாபம்:

பாபமானது தீய ஏண்ணங்களின் செயல்களாகும். இவை தீய நினைவுகளுக்குக் காரணமான கர்மங்கள் ஜீவனிடம் பொருந்தி தீயகர்ம புத்தகலங்களாகின்றன. பொதுவாக சரீரம் கருமங்களின் காரியப் பொருளாக ஆகின்றது. கருமங்களை நுகரப் பிறவி எடுக்கின்றன ஜீவன்கள். ஆஸ்ரவம் என்பது கர்மம் சுரக்கும் ஊற்றாகும். இது மன, வசன, காய வியாபாரங்களால் ஆகும். பூண்ய ஆஸ்வரம் பாப ஆஸ்வரம் என ஆஸ்ரவம் இருவகையாம்.

பந்தம்:

ஜீவன் அனாதி சம்சாரத்துள் நின்று வாழ்க்கையின் நிமித்தமாக சுபா சுப கர்மங்களால் இழுக்கப்பட்ட திரவ்வய கர்மமாகிற புத்தகலங்கள் ஆத்மாவில் பற்றுவதே பந்தம் எனப்படும்.

சம்வரை:

சம்வர பதார்த்தமானது ஆஸ்ரவமாகிய வினையின் வழியை அடைத்தலாம். மன, வசன, காயங்களால் பிற உயிர்களுக்குத் தீங்கு பயவாமல் நடத்தல், இல்லற தர்மங்களைக் கடைப்பிடித்தல், தவம் முதலியவைகளால் வினையின் வழியை அடைத்தலாகும்.

நிர்ஜரை:

ஆத்மாவில் பொருத்தியுள்ள கர்மங்களையுதிர்த்தல் நிர்ஜரை எனப்படும். இது பன்னிரு வகையான தவத்தினால் ஆகும்.

மோட்சம்:

எல்லா வினைகளின் பற்று நீங்கி நிஜ சொருபமடைந்த ஆத்மஸ்பாவம், மோட்சம் அல்லது ஈஸ்வரன் அல்லது பரமாத்மன் என்று வருணிக்கப்படும். இவ்வொன்பதும் ஜைந தர்மத்தில் நவபதார்த்தம் என்று சுருக்கமாகக் கூறப்படும். தத்துவநூல்களில் விரிவாகக் காணப்படும்.

அத்திகாயங்கள்:

ஜீவ, புத்ங்ல, தர்ம. அதர்ம, ஆகாசம் என்ற ஐந்தும் அத்திகாயங்கள் எனப்படும். அத்தி உண்மையுள்ளது என்பதும், காயம் உலகம் பரவிய பொருள்கள் என்றும் பொருளாகும். தர்மம், அதர்மம் இரண்டும் சூக்குமமாக இருந்தும் உலகம் அளவுப் வியாபித்துள்ளதுதால் இவையும் காயங்களாம். உலகம் பஞ்சாஸ்தி காயங்களால் அமைந்துள்ளது.

ஸ்யாத்வாதம் (அ) அநேகாந்தம்:-

திரவியம், குணங்களும், பர்யாயங்களும் பொருந்தியதாம் பொன்னாகிய திரவியத்திற்கு வர்ணாதிகள் குணங்கள். அதனால் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்கள் பர்யாயங்கள் எனப்படும். இவ்விதம் திரவ்யம் மாறுதல் அடையும் தன்மையதால் நித்தியாநித்தியத்தன்மை உடையதாகும் இவ்வாறு பொருள்கள் ஆதல், அழிதல், நிலைத்தல் என்ற முக்குணமுடைய தென்ற கொள்கை மேனாட்டுத் தத்துவ சாஸ்திரிகளுக்கும் உடன் பாடென்பது கவனிக்கற்பாலது.

கணக்கற்ற குணங்களும், பர்யாயங்களும் பொருந்தியுள்ளன வாகையால் ஜீவா ஜீவஸ்த்துக்கள் அநேகாந்தம் எனப்பட்டன. தர்மம் என்பது குணத்தையும், ஆத்மகம் என்பது ஸ்வபாவத்தையும் குறிக்கும். வஸ்து பலகுணங்களும், ஸ்வபாவமும் உள்ளதால் அதை ஒரு பிரகாரத்தால் முடிவு பெற உணரலும் கூறலும் இயலா. அறிவு அறியப்படும் பொருளைப் பற்றி உண்டாதலாலும், அறியப்படும் தத்துவப் பொருள்

அனேகாந்தம் மானதாலும், தத்வ ஞானமும் அவ்வாறே அனேகாந்தமாக விளங்கும். இக்காரணம் பற்றிய ஜைன நரிசனம் அனேகாந்த தர்சனம் என வழங்கப்படுகிறது. இங்கு அனேகாந்த தர்சனம் சம்பந்தமான நயம், சப்த பங்கி இரண்டும் கூறப்படும்.

நயம் என்பது, அனந்த குண பரியாயங்கள் உள்ள திரவ்வியம், யாதானும் ஒரு பிரகாரத்தால் அறிந்து அதன் ஸ்வபாவத்தை நிச்சயிப்பதாம். ஒரு வஸ்த்து திரவ்வியத்தால் நித்தியமாகவும் பரியாயத்தால் அநித்தியமாகவும் கொள்ளப்படும். குடம் உடைபட்ட பொழுது அழிவும், குடம் உண்டானபோது நிலையுள்ள தன்மையும் பெறும் உற்பத்தி, விநாஸமான பரியாயங்களால் அனித்தியமும், அழிவா மண்ணாகிப் பொருளை நோக்குமீடத்து நித்தியமும் ஆகிய இவ்விரண்டு தன்மையும் பொருந்திய வஸ்து, நித்யாநித்தியம் என்று உணரப்படும். நயம் ஏழுவகையான விவரிக்கப்படும். ஒரு கடத்தைநோக்க இது மண்ணாலானது; பொன்னாலானது அன்று, என்று கூறும்போது ஒரே வஸ்துவில் மன்தன்மை உண்டென்பதும், பொன்தன்மை இல்லையென்பதும் விளக்கப்பட்டன. இவ்விரு குணங்களும் ஒரே வஸ்துவில் ஒரே சமயத்தில் சேர்ந்திருப்பதால் மேற்கூறிய இரு வாக்கியங்களும் தம்முள் மாறுபட்டிருந்தும் ஒரே பொருளில் பொருந்தும். இதற்கு ஸ்யாத்வாதம் என்று பெயர் இதற்கு அனேகாந்தம் என்ற மறுபெயர் உண்டு.

முக்திவழி:

முக்தி மார்கத்திற்கு வழி ஏதென்றால், இறைவன் அருளிய வேதாசம வழியே நின்று, அம்மார்கத்தில் தெளிவும், அதில் தூய அறிவும், தூய ஒழுக்கமும் மேற்கொள்வதே முக்திக்குரிய வழியாகும். அதனைப் பின்பற்றினாலின்றி முக்தியென்பது ஆகாயப்பூவாம். அறிவும், காட்சியும் இருந்தால் மட்டும் முக்திகிடைக்காது. காட்சியும், ஞானமும் பெறுவதோடன்றி, தூய ஒழுக்கமாவது இல்லற நெறிநின்று, அதன் நிலையாமையை உணர்ந்து, நிலத்த இசபத்தைப்

பெறவேண்டி, பொறிபுலன்களை வென்று தவம், தியானம், இவைகளால் சகல கர்மங்களையும் நீக்கினாலன்றி, முக்தி பெறயியலாது. சிலசமய தர்மங்களில் ஞானம் ஒன்றினாலேயே முக்தி பெறலாம் என்று கூறப்படுகிறது. அவ்வாறு கூறும் சமய நெறிகள் பொருத்தமுடையனவல்ல பொருள்களை உள்ளவாறு அறிதலே ஞானமாகும். கண்டவாறு கொள்ளும் முட பக்தியும் இதனால் விலக்கப்பட்டது. ஒரு மருந்தின் குணங்களை அறிதல், தெளிவு, பெறுதல். மருந்துண்டு மருத்துவன் கூறும் நெறியில் நிற்றுல் இவைகளால் நோய் முற்றும் நீங்கி சுகம் பெறுதல் போல், காட்சியும், ஞானமும், ஒழுக்கமும், ஒரு சேர நிற்கவல்லவர்களே முக்தியை அடைய முடியும்.

இல்லறம்:

ஐஜன சமயத்தில் ஸ்ராவக தர்மம் என்று கூறப்படுவது இல்லற தர்மமாகும். இல்லறத்தார், மானம், தயவு, குற்றங்களின்மை, முயற்சி, பிறர்குற்றம் கூறாமை, பரோபகாரம், சாந்தம், நற்குணம். நல்லொழுக்கம், உண்மை, இன்சொல் சாஸ்திர அறிவு முதலியவை உடையவராய், தானம், சீலம், விரதம், தெய்வ வழிபாடு இவைகள் உள்ளவராய் விளங்கல் வேண்டும்.

முலகுணங்கள்:

கொலை, களவு, காமம், பொய், மிகுபொருள் விரும்புதல், கள், புலால் உணவு, தேன், இரவு உண்ணுதல். பஞ்ச உதும்பரவஸ்துக்கள், வடிக்காத நீர் அருந்துதல் இவைகளை விலக்க வேண்டும். பஞ்சபரமேஷ்டி துதி, அஹிம்சா ரூபமான ஜீவதயவு ஆகிய வற்றை இல்லற வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிப்பதோடன்றி, ஜீவகாருண்யம், விருந்தோம்பல், பிறர்நட்பு, அன்புடமை, அறமுடமை ஆகியவைகளையும் மேற்கொண்டு ஒழுக வேண்டும். இல்லறத்தார் கடைப்பிடிக்கும் அறங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர்கள் 11 நிலையானராகக் கூறப்படுவர்: அவை:- (1) சம்யக்திருஷ்டி (2) விரதிகள் (3) சாமாயிகள் (4) பிரோஷுதோபவாசி (5) சச்சித்தவிரதன் (6) ராத்திரியபுத்தன்

(7) பிரம்மச்சாரி (8) அனாரம்பன் (9) அபரிக்கிரகன் (10) அனுமதிவிரதன் (11) தேசசம்யதன் என்பன. விரிவுஜைநூல்களில் காணலாம். ஜைன சமயத்தில் பூஜிக்கத்தக்கவர்கள் அருகந்தர், சித்தபகவான், ஆச்சாரியர், உபாத்தியாயர், சர்வசாதுக்கள், ஜின தர்மம், ஜிசாஸ்திரம், ஜின சைத்தியம், ஜினாலயம் இவர்களாவர்—தினந்தோறும் ஜின பூஜை செய்ய வேண்டும். பிரம்மச்சாரிகள் ஐந்து வகையினர். அதன் விரிவு ஜைநாமங்களில் காணலாம். தவம் பன்னிரண்டு வகைகள் ஆகும். அத்தவம் பாஹ்யதவம், அந்தரங்கதவம் என இரண்டு வகைப்படும். வெளியே புலப்படும் (பாஹ்ய) தவம் ஆறு. தவம் செய்பவரின் உள்ளத்துக்கு மட்டுமே புலப்படும் (அந்தரங்க) தவம் ஆறு. விரிவு ஜைநாமங்களில் காணலாம். சீலத்தில் 18000 பேதங்கள் கூறப்படுகின்றன.

ஞானம் ஐந்து வகை என்றுசுருக்கமாகக் கூறலாம். அவை மதிஞானம், சுருதக்ஞானம், அவதிக்ஞானம், மனப்பரியயக்-ஞானம், கேவலக்ஞானம் என்பனவாகும்.

சித்தர்களின் இலக்கணங்கள்

எந்த ஆத்மாவின் எட்டு கர்மங்களும் நாசமடைந்து எண் குணங்கள் தோன்றி விட்டனவோ, தேகமின்றி புருஷாகார ஆன்மா உலகத்தின் உச்சியில் இருக்கிறதோ, நித்யஞான ஆனந்தத்தில் முழுகியுள்ளதோ, சாதிக்க வேண்டியதை சாதித்து, சித்தி பெற்றுள்ளதோ, குணப்பிரபாவத்தில் சதாலயிந்துள்ளதோ இப்படிப்பட்ட தன்மைகள்தான் சித்தர்களின் இலக்கணமாகும். 8 கர்மங்களின் நாசத்தால் 8 குணங்கள் வெளிப்படுகின்றன. ஞானாவரணீயநாசத்தால் அநந்தக்ஞானமும், தர்சனாவரணீயநாசத்தால் அநந்த தரிசனமும், மோகநீயநாசத்தால் அநந்தகசுகமும், அந்தாரய கர்ம நாசத்தால் அநந்த விரியமும், ஆயுகர்ம நாசத்தால் தோற்றமும். நாமகர்மநாசத்தால் சூட்சமத்துவமும், கோத்திர கர்மநாசத்தால் அகுருலகுத்தவமும் வேதநீய கர்மநாசத்தால் அவ்வியாபாகத்வமும் உண்டாகின்றன. கர்மங்களிலிருந்து வெளிப்பட்ட ஆன்மா

வெளிப்பட்டதுமே மேலுக்குச் செல்கின்றது. சித்தசிலையில் சித்த பகவானாகத் திகழ்கின்றனர். கித்தர்களின் உயரம் 525 வில்லும், குறைந்த உயரம் 3½ முழுமுமாகும்.

தீர்த்தங்கரர்கள்

எவர் 16 காரண பாவனைகளைப் பெற்று தீர்த்தங்கர நாமகர்ம உதயத்தால் தீர்த்தங்கரராகின்றாரோ அவர் தீர்த்தங்கரர் ஆவார். அவரிடம் இந்திராதி தேவர்கள் விசேஷ பக்தி செய்கின்றனர்.

ஐந்தவித்தான் ஆற்றல், அகல் விசும்பு ளார் கோமான்
இந்திரனே சாலுங் கரி 'என்றபடி

இந்திராதி தேவர்களால் பூஜிக்கப்படுகின்றனர். தீர்த்தங்கரர்கள் தம் கைவல்ய ஞானத்தினால் தர்மோபதேசம் செய்து கொண்டே சாஸ்த்திரங்களின் மகிமை பற்றிச் சொற்பொழிவு ஆற்றுவர். இவர்கள் 24 பேர் ஆவார். ஒவ்வொரு அவசர்ப்பிணியின் நாலாங்காலத்திலும் பாரத நாட்டிலும் ஐராவத நாட்டிலும் தோன்றுவர். விதேகநாட்டில் சதாகாலமும் தீர்த்தங்கரர்கள் தோன்றி அறம் உறைப்பர். அங்கு குறைந்தபட்சம் 20 பேர்வரையும் அதிகபட்சம் 160 பேர் வரையும் ஒரே காலத்தில் தோன்றுகின்றனர். ஒரு சமயத்தில் பரதத்தில் ஐந்தும், ஐராவதத்தில் ஐந்தும் இவ்வாறு 10 தீர்த்தங்கரர்களையும் மேலே சொன்ன 160 உடன் சேர்க்க 170 தீர்த்தங்கரர்கள் ஆகின்றனர். ஒரே சமயத்தில் இதனிலும் அதிகமாகத் தோன்றுவதில்லை. பரதத்திலும் ஐராவதத்திலும் அவர்களுக்குப் பஞ்சகல்யாண பூசை செய்கின்றனர். விதேகத்தில் அதே பிறவியில் இல்லறத்தான் துறவுநோற்று தீர்த்தங்கரராக முடியும். எத்த தீர்த்தங்கரர் நாம கர்மத்தில் பக்தி செலுத்துகின்றனரோ அப்படிப்பட்டவர்கள் 3ம் நரகம் வரையிலுள்ள நரகர்கள், மரணமடைய ஆறுமாதம் இருக்கும் போது அவர்கள் தேவர்கள் மூலமாக உபசர்க்கமின்றி செய்யப்படுகின்றனர். சொர்க்கங்களில் 6 மாத முன்னரே மாலை முதலியன

வாடி, மணமற்றன வாசிவிடும். தீர்த்தங்கரர் கைவல்ய ஞானம் பெறும்போது தோன்றும்.

அதிசயங்கள்:

மலம், மூத்திரம், ஷியர்வை இல்லாமை, வெண்ணிறக் குருதி, வஜ்ரநாராச சம்ஹனனர். சமசதுரமான இருப்பிடம், அன்புத்தோற்றம், மிகுமணம், 1008 லக்ஷணங்கள், நிகரற்ற பலம், பிரியவசனம் இவைகளைப் பெறுவர். இமைகொட்டாமை, நகமும், ரோமமும், வளராமை, உணவு பற்றிய சிந்தனையின்மை, முதுமையடையாமை, நிழல் தோன்றாமை, நான்கு பக்கங்களிலும் காட்சியளித்தல், நூறுயோஜனை வரை சுபிக்ஷமுடைமை, உபசர்க்கமும் துக்கமுமின்மை, ஆகாயத்தில் செல்லல், சகல கலைகளிலும் நிபுணத்துவம் முதலியனவாம்.

அஹிம்சை (அ) ஜீவகாருண்யம்

ஐஜன சமய தர்மங்களில் தலையாய தர்மம் ஜீவதயை ஆகும். ஜீவஹிம்சை 4 வகைப்படும். அவை: 1) சங்கல்பிணி, 2) ஆரம்பிணி, 3) விரோதினி, 4) உத்யோகினி என்பனவாகும்.

சங்கல்பிணி என்பது, தான் குறிப்பிட்ட ஒருவரைக் கொல்ல வேண்டும் என்பது. அந்த எண்ணத்துடன் செய்யுங்கொலை சங்கல் பிணியாகும்.

ஆரம்பிணி என்பது கொலை எண்ணம் இல்லாமல் இருக்கவும் இல்வாழ்க்கையில் சமைத்தல், தண்ணீர் எடுத்தல், மெழுகுதல் முதலியவைகளால் ஏற்படும் ஹிம்சையாகும்.

விரோதினி என்பது தீயோர், பகைவர், திருடர்; விஷசந்ந்துக்கள் இவர்களால் நயக்குத் தீங்கு ஏற்படும் என்று கருதிக் கொல்வதாகும்.

உத்தியோகினி என்பது வாள், எழுத்து, உழவு, வாணிகம், சிற்பம், கல்வி முதலிய அறுவகைத் தொழிலின் மூலம் ஏற்படும் கொலையாகும்.

துறவறத்தார் இந்த நால்வகைக் கொலைகளை முற்றும் நீக்கவேண்டும். இலறத்தார் சங்கல்பினி, விரோதினி, இவைகளால் வரும் பாபங்களை முற்றும் நீக்கலாம். மற்ற இருவகைக் கொலைகளால் வரும் பாபங்களை தானம். சீலம், விவாதம் முதலியவைகளால் பரிகாரம் செய்யலாம். எல்லா உயிரும் தொழத்தக்க ஒரு தெய்வம் உண்டென்று திருக்குறள் ஆசிரியர் கூறுவதை நோக்குங்கள்.

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி எல்லா உயிரும் தெரழும்” என்றார்.

சமவசரணத்தின் தோற்றம்

தீர்த்தங்கரர் அமர்ந்து தர்மோப தேசம் செய்யும் சபை-உள்ள இடத்திற்கு சமவசரணம் என்று பெயர். இது, பகவானுக்குக் கேவலக்ஞானம் ஏற்பட்ட பிறகு இந்திராதி தேவர்களால் இயற்றப்பட்டதாகும். இது முதல் தீர்த்தங்கரர் காலத்தில் 12 யோசனை பரப்பளவை எல்லையாகக் கொண்டது. பின்னர் அரையோசனை குறைந்து குறைந்து கடைசி தீர்த்தங்கரர் காலத்தில் ஒரு யோசனை பரப்பளவு உடையதாக ஆகிறது. அமைப்பு கமலம் போன்றது. தீர்த்தங்கரர் அமரும் கந்தகுடி என்னுமிடம் மொட்டுபோலும், வெளியமைப்பு தாமரை மலரிதழ் போன்றும், பூமியின் நிறம் நீலமணி போன்றும் இருக்கும். இந்திராதிதேவர்கள் தூரத்தலிருந்து வழிபடுமிடத்திற்கு மானாங்கணா என்று பெயர். சமவசரணத்தின் நான்கு பக்கங்களிலும் நான்கு வழிகள் உண்டு. அதன் மத்தியில் மானஸ்தம்பங்கள் உள்ளன. அவைகளின்மீது ஜின பிரதிமைகள் உள்ளன, யாவரும் அங்கு பூசைசெய்கின்றனர். மானஸ்தம்பத்தின் முன் நான்கு திசைகளிலும் தடாங்கள் உள்ளன. முதலாவது கோட்டை வெள்ளியைப் போன்ற

நிறத்தையுடையது. இதன் நான்கு பக்கங்களிலும் அகழிகள் இருக்கின்றன. அகழிக்கு நான்கு பக்கங்களிலும் வனங்கள் உள்ளன. கோட்டையின் நான்கு பக்கங்களிலும் வாயில்கள் உள்ளன. இவற்றின்மீது வியந்தர தேவர்கள் துவாரபாலகர்போல் ஆயுதம் தாங்கி நிற்கின்றனர். வாயிலுக்கு உள்ளே சென்றால் துவஜ பீடமுள்ளது. நான்கு தீசைகளிலும் 4, 68, 36009-க்கும் அதிகமான கொடிகள் உள்ளன. சொர்ணமயமான 2-வது கோட்டை உண்டு. அவற்றின் வாயிலின் கையில் பிரம்பை வைத்துக் கொண்டு பவணவாசி தேவர்கள் நிற்கின்றனர். பிறகு கற்பக விருஷ வனங்கள் உள்ளன. அங்கு முனிவர்களும் தேவர்களும் அமருவதற்கேற்ற சபாகிரகம் உள்ளது. மூன்றாவது கோட்டை ஸ்படிகமணி மயமாக உள்ளது. இவற்றின் வாயில்களில் கல்பவாசி தேவர்கள் துவார பாலகரைப்போல் நிற்கின்றனர். பின்னர் கொடிகள் நிறைந்தலதா கிரகம் உள்ளது. அனேகஸ்தூபம் முதலியன உள்ளன. இவற்றின் மத்தியில் மூன்று பீடத்தின்மீது ஸ்ரீமண்டபம் உள்ளது. மத்தியில் கந்தகுடி நான்கு பக்கங்களிலும் 12 உள்ளது சபைகள் உள்ளன. அவற்றில் முறைப்படி 1. முனிவர்கள் 2. கல்பவாசி தேவிகள் 3. ஆர்யகைகள் 4. ஜோதிஷ்க தேவிகள் 5. வியந்தர தேவிகள் 6. பவணவாசி தேவிகள் 7. பவணவாசி தேவர்கள் 8. வியந்தர தேவர்கள் 9. ஜோதிஷ்க தேவர்கள் 10. கல்பவாசி தேவர்கள் 11. மனிதர்கள் 12. மிருகங்கள். இவர்கள் நான்கு பக்கங்களிலும் உள்ளனர்.

கேவலி பகவானுடைய திருவாக்கினின்றும் மேக கர்ச்சனை போன்ற சப்தம் வெளிப்படுகின்றது அது 4 குரோச தாரம் கேட்கக் கூடியது. இதுவே திவ்வியத்வனி யாகும். இத்வனி வெளிப்படும்போது ஓம் என்னும் சப்தம் உண்டாகிறது. இது தேவர், மனிதர், மிருகம் முதலிய எல்லோருடைய பாஷையாக ஏற்படுகிறது. எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் பாஷைகளில் கேட்கின்றனர். இது அர்த்தமாகதி பாஷை என்று சொல்லப்படுகிறது. இதன்மூலம் சகல பதார்த்தங்களும் மோட்சமார்க்கத்தின் சகல சபா நிவாசிகளும் தருமாயிருத்தால் நிரப்பப்பட்டு பரம திருப்தி யடைகின்றனர்.

முடிப்புரை

பரமானால் அருளப்பட்ட உபதேச மொழிகளின் சாரமான நற்காட்சி, நன்ஞானம், நல்லொழுக்கம் முதலியவைகளைக் கடைப்பிடித்து தசதர்ம, அடிப்படையில் ஒழுக்கங்களைக் கைக் கொண்டு சிராவகதர்மம் பதினொன்றையும் உணர்ந்து, முடிந்தவரையில் தான சீலர்களாய் வாழ்க்கையை மேற்க்கொள்பவர் யாவராயிருந்தாலும் அவர்கள் ஜெனர்களேயாவர். பனிரெண்டு வகைதவத்தின் கூறுகளையுணர்ந்து சாத்திய நெறிகளைக் கொண்டு நன்னெறியில் வாழ்வதே மனிதவாழ்வின் அற நெறிகளாகும். ஜினதர்மம் என்பது ஒருசாராருக்கு மட்டும் உரியதன்று. அது ஒரு வாழ்க்கை நெறி. இந்நெறி இப்பரதகண்டத்தில் அனாதி காலந்தொட்டு இருந்து வருகின்றது என்பதை அறிஞர் யாவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

மேலே கூறிய ஸ்ராவகர் என்னும் இல்லறத்தார், பஞ்சபரமேட்டிகளின் குணங்களைச் சொல்லித் தலைவணங்குதலும், தானமளித்தலும், பூஜை செய்தலுமாகிய இவையே இவர்களின் முக்கிய குணமாக இருக்க வேண்டும். மேலும் அறிவு மயமாகிய தர்மமிருதத்தையே பானம் பண்ண வேண்டும்.

மானம், தயவு, கஷாயமின்மை' முயற்சி, பிறர் குற்றம் கூறாமை, பரோபகாரம், சாந்தம், நற்குணங்களைக்கிரகித்தல், நல்லொழுக்கம் கொண்டு, யாவரிடமும் அன்பு, உண்மை, இன்சொல், சாஸ்த்திர அறிவு, நன்றியுடைமை, நடுநிலைமை, கெட்டவழக்கமின்மை இவைகளை 21 குணங்கள் என்பர்.

பதினெண் குற்றமற்றதும், சர்வக் ஞானால் கணதரர் மூலமாகச் சொல்லப்பட்டதும், மூவுலகிலுள்ள பதார்த்தங்களை அறிவிப்பதில் தீபத்திற்குச் சமானமானதும், வீட்டின் பத்தில் பற்றுண்டாக என்னேரமும் தர்மத்தை விளக்க வல்லதும், வாதத்திற்கிடமில்லாததும், எந்தயுத்தியாலும் கண்டிக்க முடி-

யாததும், தீயவழியில் செல்லாது தடுக்க வல்லதும், எல்லா உயிர்களுக்கும் நன்மையே அளிக்க வல்லதுமான ஆகமத்தை யே உண்மையான சாஸ்திரம் என அறிஞர், நல்லோர் கருதுவர்,

ஆத்ம சாதனையே மோட்சமார்க்கம் என்பர் அறிஞர். இதற்கான சாதனை துறவறத்தில் பூர்ணமும், இல்லறத்தில் பூர்ணமற்றதும் ஆகும் என்பதை அறிந்து சுகசாந்தி கிடைக்க முயலவேண்டும் என்பதே மனிதனாகப் பிறந்த உயர்ந்தகுறிக்-கோளாக இருக்க வேண்டும்.

தமிழ் இலக்கிய உலகம், மிகப்பரந்து விரிந்து நிற்பதாகும். சமண சமயத்தவர், தங்கள் கருத்துக்களை இலக்கியங்களின் வாயிலாகத் தெரிவித்து வந்துள்ளனர். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சமணர் செய்திருக்கும் தொண்டு மிகச் சிறப்பானதாகும். சமணர்கள் உருவாக்கித்தந்த நூல்களின் பட்டியல்

இலக்கியம்:

1. திருக்குறள்
2. சிலப்பதிகாரம்
3. சீவகசிந்தாமணி
4. நரிவிருத்தம்
5. குளாமணி
6. பெருங்கதை
- * 7 வளையாபதி
- * 8. மேருமந்திரபுராணம்
- * 9. நாரதர் சரிதம்
10. சாந்தி புராணம்
11. உதயண குமாரகாவியம்
12. நாககுமார காவியம்
13. கலித்துங்க பரணி
14. யாசோதர காவியம்
- * 15. இராமகாதை
- * 16. கிளிவிருத்தம்
- * 17. எலிவிருத்தம்
- * 18. இளந்திரையம்
- * 19. பூராண சாகரம்
- * 20. அமிர்தபதி

- * 21. மல்லிநாதர் புரர்ணம்
- * 22. பிங்கல சரிதை
- * 23. வாமன சரிதை
- * 24. வர்த்தமானம்

இலக்கணம்:

- * 1. பேரகத்தியம்
2. தொல்காப்பியம்
3. நன்னூல்
4. நம்பியகப் பொருள்
5. யாப்பருங்கலம்
6. யாப்பருங்கலக்காரிகை
7. நேமிநாதம்
- * 8. அவிநயம்
9. வெண்பாப்பரட்டியல்
- * 10. சந்தநூல்
- * 11. இந்தரகாளியம்
- * 12. அணியியல்
- * 13. வாய்ப்பியம்
- * 14. மெரழிவரி
- * 15. கடியநன்னியம்
- * 16. காக்கைப்பாடியியம்

- * 17. சங்கயாப்பு
- * 18. செய்யுளியல்
- * 19. நக்கீரர் அடிநூல்
- * 20. கைக்கிளைச் சூத்திரம்
- * 21. நத்தத்தம்
- * 22. தக்காணியம்

நீதி நூல்கள்:

1. நாலடியார்
 2. பழமொழிநானூறு
 3. ஏலாதி
 4. சிறுபஞ்ச மூலம்
 5. திணைமாலை
- நூற்றைம்பது
6. ஆசாரக் கோவை
 7. அறநெறிச் சாரம்
 8. அருங்கலச் செப்பு
 9. ஜீவ சம்போதனை
 10. ஓளவை (அகத்தில்சூடி)
 11. நான்மணிக்கடிகை
 12. இன்னா நாற்பது
 13. இனியவை நாற்பது
 14. திரிகடுகம்

தர்க்க நூல்கள்:

1. நீலகேசி
- * 2. பிங்கலகேசி
- * 8. அஞ்சனகேசி
- * 4. தத்துவதரிசனம்

இசை நூல்கள்:

- * 1. பெருங்குருகு
- * 2. பெருநாரை
- * 3. செயற்றியம்
- * 4. பரதசேனாபதியம்
- * 5. சயந்தம்
- * 6. இசைத்தமிழ்ச்செய்யுட் கோவை
- * 7. இசைநுணுக்கம்
- * 8. சிற்றிசை
- * 9. பேரிசை

நாடக நூல்கள்:

- * 1. குணநூல்
- * 2. அகத்தியம்
- * 3. கூத்தநூல் சத்தம்

ஓவிய நூல்கள்:

1. ஓவிய நூல்
- * 2. கலைக்கோட்டுத்தண்டம் (நிகண்டூர் இயற்றியது)

நிகண்டுகள்:

1. சூடாமணி நிகண்டு
2. திவாகரம்
3. பிங்கலநடை

கணித நூல்கள்:

1. கெட்டி எண் சுவடி
- * 2. கணக்கதிகாரம்
3. நல்லிலக்க வாய்பாடு
4. சிறுசூழி வாய்பாடு
- * 5. கீழ்வாய் இலக்கம்
- * 6. பெருக்கல் வாய்பாடு
- * 7. அவினந்தமாலை

சோதிட நூல்கள்:

1. ஜினேந்திரமாலை
2. உள்ளமுடையான்

பிரபந்தங்கள்:

1. தோத்திரத்திரட்டு
2. திருக்கலம்பகம்
3. திருநூற்றந்தாதி
4. திருவெம்பாவை
5. திருப்பாமாலை
6. திருப்புகழ்
7. ஆதிநாதர் பிள்ளைத்தமிழ்
8. அப்பாண்டைநாதர் உலா
9. திருமேற்றிசையந்தாதி
- * 10. தர்மதேவியந்தாதி
11. திருநாதர் குற்றத்துப் பத்துப் பதிகம்

சதகங்கள்:

1. கொங்கு மண்டல சதகம்
- * 2. நேமிநாத சதகம்

* இக்குறியிடப் பெற்ற நூல்கள் மறைந்து போனவை: உரை ஆசிரியர்களின் மேற்கோள்களினின்றும் திரட்டப் பெற்றவை.